

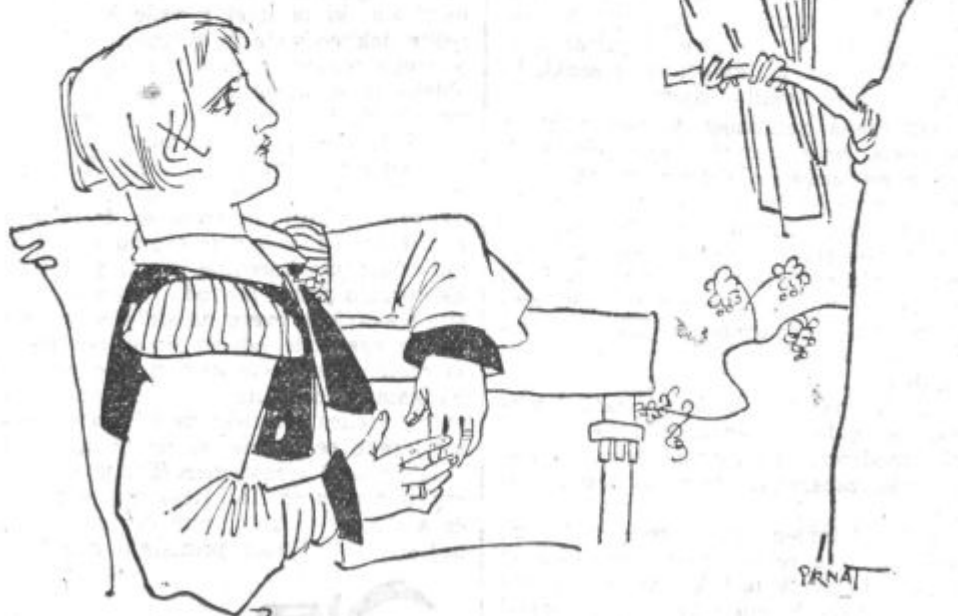
Pravljica o deklicah, ki so predle zlato

Estonska narodna pravljica

Sestri sta takoj zaslutili, da ne more biti lokvanjev cvet nihče drugi, kakor njuna ljuba sestra, ki jo je razjarjena mati začarala. Sestri sta vedeli, da je starka poslala čarobni klobčič za mlado nevesto, in če se je klobčič ni bil smrtonosno dotaknil, jo je bil gotovo vsaj uklel. Vkljub svojim domnevam pa nista črhnila kraljeviču niti besedice, ker mu nista hotela zbuditi upanja, dokler se ne prepričata, ali lahko pomagata

mešanjem je tiho ponavljala skrivnostno molitvico, potem pa spekla iz te moke kolač, ki ga je moral kraljevič, preden je legel h počitku, pojesti.

Ponoči je imel kraljevič prečudne sa-

ubogi sestrici. Ker sta vedeli, da se starka šele čez nekaj dni vrne s potovanja, sta imeli dovolj časa za ugibanje in premišljevanje.

Zvečer je skočila najstarejša hčerka na podstrešje. Tam je našla nekaj čudodelnih zelišč. Prinesla jih je v kuhinjo polno pest in jih primešala moki. Med

nje. Bilo mu je, kakor da bi živel v gozdu med pticami in bi razumel njihovo govorico.

Ko je zjutraj povedal najstarejši deklici, kaj se mu je sanjalo, je le-ta veselo vzkliknila:

»O pravi uri ste se napotili k nama, o pravi uri se vam je sanjalo, kar uteg-

ne rešiti najino ljubo sestrico hudobnega čara! Sinoči sem vam spekla kolač iz čarobnih zelišč, ki so vam dala čudovito znanje. Odslej boste razumeli ptičjo govorico in tudi sami se je boste lahko posluževali. Ptice so modrejše od ljudi in vedo mnogo več od njih. Ko se boste vračali po gozdu domov, dobro poslušajte, kaj bodo govorile ptice! In kadar bo za vas in za najino sestrico doba težke preizkušnje končana, ne pozabite naju dveh, ki živiva tu kakor v ječi!»

Kraljevič se je lepo zahvalil ljubeznivima sestram za pomoč in svet, obenem jima je pa slovesno obljubil, da ju čim prej reši starkinega jarma. Takoj nato se je poslovil in krenil na pot. Dekleti sta pa hitro stekli k svojima kolo vratoma in z veseljem videli, da se jima nit ni utrgala in da tudi zlato ni izgubilo bleska. Zdaj sta vedeli, da ne bo mogla mati po ničemer spoznati, da je bil med njeno odsotnostjo kraljevič v koči.

Lahko si mislite, kako se je čutil kraljevič, ko je jahal skozi gozd. Petje in žvrgolenje ptic mu je bilo kakor veselo kramljanje ljudi. Razumel je sleherno besedico in kaj kmalu je spoznal, koliko modrosti je skrite ljudem, ker ne poznajo ptičje govorice. Ptice so se pogovarjale o raznih ljudeh, ki jih kraljevič ni poznal, ker so živeli v južnih krajih. Zdajci pa je zagledal dve sraki, ki sta se razgovarjali o njem.

»Človeška neumnost je zelo velika,« je rekla prva, »niti najpreprostejših stvari ne razumejo. Pri mstu sedi v vodi v podobi lokvanjevega cveta najmlajša pastorka ohromele starke. Že leto dni z žalostnim glasom prepeva svojo bol, a nihče ji ne pride pomagat. Pred nekaj dnevi je jahal mimo nje njen bivši zaročenec in poslušal njeno lepo, hrepenečo petje, pa niti ta ni pametnejši od drugih.«

»In vendar trpi to kazen zaradi nje-ga. Če se bo naslanjal samo na človeško modrost, bo ostala uboga deklica na veke začarana!« je rekla druga sraka.

»Nič ni lažjega kakor rešiti začarano deklico,« je rekla spet prva sraka; »finski čarovnik bi takoj vedel, kaj mu je storiti, če bi mu kdo natanko opisal vso stvar. Ta bi deklico kar precej oprostil vode in cvetne obleke.«

Kraljevič je ves zamišljen nadaljeval svojo pot in neprestano premišljeval, koga bi poslal na Finsko po čarovnika. Tedajci pa zasliši, kako se na drevesu, prav nad njegovo glavo, pogovarjata dve lastovki: »Dajva, možek, pojdiva na

Finsko, tam bova laže gnezdila kakor tu!«

»Stojta, prijatelja,« je zaklical kraljevič v ptičji govorici. »Sporočita finskemu čarovniku moje najlepše pozdrave in vprašajta ga, kako bi bilo moči rešiti deklico, ki jo je čarobni klobčič začaral v lokvanjev cvet!«

Lastovki sta obljubili, da bosta vprašali čarovnika, kakor jima kraljevič naroča, in odleteli.

Ko je kraljevič prišel do mostu, je prisluhnil. A petja ni bilo slišati, samo pljuskanje valov je odmevalo ob bregovih. Nejevoljen je kraljevič spet sedel na konja in odjahal domov. Nikomur pa ni povedal, kje je bil in kaj je doživel zadnje dni.

Teden dni je kraljevič posedal na svojem vrtu in žalosten mislil, da sta lastovki gotovo pozabili izvršiti njegovo naročilo, zakaj od čarovnika še ni bilo nobenih novic. Tedaj pa zagleda visoko v zraku orla, ki veselo maha s krili in se počasi spušča niže in niže! Kmalu je sedel na drevo, ki je stalo nedaleč od kraljeviča.

»Stari finski čarovnik,« je začel pripovedovati orel, »vas kar najlepše pozdravlja in prosi oproščenja, ker vam ni že prej poslal odgovora: težko je bilo najti sla, ki bi letel v vaše kraje. Da rešite deklico vode in cvetnega oblačila, je treba tegale: pojdite k reki, odložite obleko in si namažite obraz in telo z močvirnim blatom, da ne bo nikjer videti bele lise; potem vzemite konec nosu med dlani in vzkliknite: »Iz moža rak!« Takoj se boste izpremenili v raka. Skočite v reko in ne bojte se, da bi utonili. Plavajte k lokvanjevemu cvetu in mu odkopljite korenine iz tal, da bo lahko prosto plaval po vodi. Potem se obešite s škarjami cvetu na stebelce in dajte, da vas voda odnese do velike jelše, ki raste na zelenem kamnu. Ko pridete do kamna, zakličite: »Iz lokvanjevega cveta deklica! Iz raka mož!« Komaj boste izrekli te besede, se bo že zgodilo.«

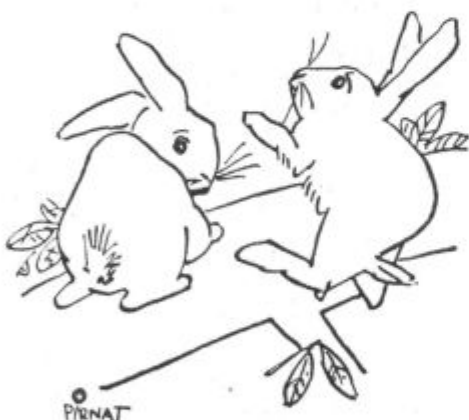
Ko je orel opravil naročilo, je razprostrl peruti in odletel. Kraljevič je nekaj časa strmel za njim, sam ne vedoč, kaj naj stori. (Konec prihodnjo nedeljo.)

Stana Vinšek:

Povest o zajčkah

Si že videla zajčke, ki znajo po drevesih plezati? Ne? Jaz tudi ne. V davnih, davnih časih pa so le vsi zajčki plezali po drevesih, prav kakor danes verice. Govoriti so tudi znali. Seveda po zajčje, ne po človeško. Poleg tega pa niso imeli tako priprostih kožuščkov kakor dandanašnji zajčki, temveč so žareli v vseh mogočih barvah. Bili so rdeči, rožasti, rumeni, višnjevi, beli in vijoli-

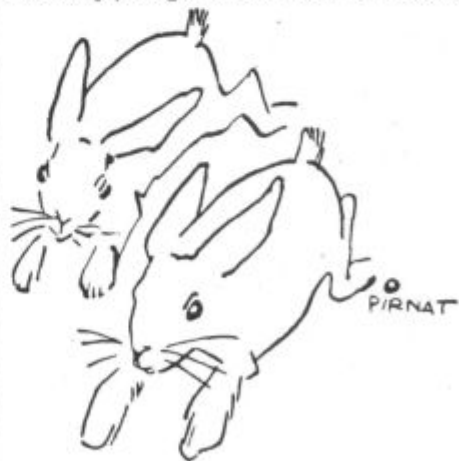
časti — tako so bili lepi, da bi ti jih najrajši narisala in naslikala, a danes res nimam časa. Vsi ljudje so stali pod drevesi in s takim navdušenjem gledali kvišku, da jih ni prav nič motilo, če jim je sonce v nos sijalo ali jim je v nos deževalo — kakor je pač bilo vreme.

No, zajčki pa so se svoje lepote tudi zavedali in so postali čedalje ponosnejši. Svoj mehki nosek so kar neprestano mrdali nad vsem na svetu, pa tudi radovedni so bili čez mero — skoraj tako kakor ljudje. Na drevesa niso plezali le zato, da bi si poiskali najznejše zelenje in najmehkejšo skorjico, o ne: na drevesa so plezali pred vsem zato, da so mogli nosek še višje dvigniti nad vsemi, ki so morali ostati na tleh in pa zato, da so lahko svojo nenasično radovednost še bolj napasli.

Pa se je zgodilo, da je priletela čudno krasna ptičica-rajčica. In ptičica-rajčica, lepša kakor vsi pisani zajčki, lepa, kakor bi bila sestrice pisane mavrice, je zletela na najvišji vrh najvišjega drevesa. Vsi zajčki so hitro sedli na zadnje nožice in so odprli oči čisto na široko, pa se le niso mogli nagledati ptičice-rajčice. Oh! »Lepa je, lepa.« — so čebljali zajčki — skoraj tako lepa kakor mi, in visoko gori nad nami se ziblje na zeleni vejici, o, a, pa govoriti menda le ne zna!« Pa ptičica-rajčica je znala še vse nekaj lepšega: ptičica-rajčica je znala peti. In pričela je peti. S srebrnim, čudovitim glasom je pela, tako lepo, da je utihnil črni kos in drobni slavček in da so zadnji solnčni žarki trepetaje ostali na njenih krilih, blede mesec pa je zažarel kakor velika rdeča plošča.

Ptičica-rajčica pa je pela. Pela je o deseti deželi, o solnčni deželi, kjer oiva vila Dobromila. Najlepši grad ima in najlepši vrt, a v vrtu najlepše cvetje, ki ga goje bele vile, njene družice. Nešteto cvetic je v tem rajskem vrtu, pisane so in skromne, velike in majhne. A vse so lepe in dehteče. Neprestano klijejo iz zemlje nove cvetke in vsaka je lepa misel, ki se je rodila v človeškem srcu.

Bele vile pa skrbno čuvajo to nežno cvetje, zakaj silno je občutljivo in se kar osuje, če ga zadene oster dih zlobne

šale ali grde prevare. A veni tudi že v hladni sapi nezaupanja in radovednosti.

Čarobni vrt vile Dobromile obdaja visok zid, a za zidom stoji še višji zid: zeleni topoli. Nad cvetjem, vilami in topoli pa krožijo ptičice-rajčice.

Tako je pela ptičica-rajčica in zajčki so poslušali tako napeto, da so se jim

krosmata ušesca kar za polovico podalj-
šala. Ko pa je ptičica-rajčica končala in
vtaknila glavico pod perot, takrat pa
so se vsi zajčki zbrali k posvetovanju.
In enoglasno so sklenili, da pojdejo še
to noč na pot, kajti prekrasni vrt vile
Dobromile morajo videti. Rečeno, stor-

jeno. Pisani zajčki so skočili z dreves in
odskakljali na pot — tiho, prav tiho, da
bi jih ne čula zajčka Sivko in Nočko, ki
sta že spala pod širokim zeljnatim li-
stom. Teh dveh zajčkov namreč pisani
bratci nikdar niso trpeli v svoji sredi,
ker sta imela tako temna, skromna ko-
žuščka.

Dolga je bila pot, dolga, no, naposled
so le dosegli rajski vrt. Pa joj — visok
je bil zid in gladek, nikjer ni imel luk-
njice, nikjer ga niso mogli preplezati.
Pa zapazijo topole. Saj je topol tudi
drevo, da, ampak tako gladek je in tako
visoko gori ima vejice. Še nikdar niso
pisani zajčki plezali na topole. Zdaj pa
so sklenili, da le splezajo nanje in tako
pogledajo čez zid. To je bilo smeha, pre-
piranja, zbadanja, kobacanja, stokanja!
Zajčki so izpočetka padali in se preko-
picavali z gladkih debel, naposled pa so
se le povzpeli do vej. In topoli, nezvesti
čuvaji, so bili tako veseli pisanih go-
stov, da so kar molčali in stali docela
mirno, namestu da bi jih z močnim šu-
menjem splašili in jih otresli z vej.

Zajčki pa so čepeli ob deblih, drug
nad drugim in so s široko odprtimi očmi
strmeli v čudež vilinskega vrta.

A ptičice-rajčice so kaj kmalu opazi-
le pisane pike na zelenih drevskih. Izpra-
va so seveda mislile, da so topoli tako
lepo vzcveteli — toda ko so priletele
bliže so hitro opazile predrzno račoved-

nost pisanih zajčkov in odletele k vili
Dobromili.

Silno se je razjezila dobra vila. Pla-
men ji je zažarel iz sinjih oči in ko je
dvignila bele roke k zakletvi, so pisani
zajčki naenkrat oslepeli in prirasli k ze-
lenim topolom. Topoli z zajčki pa so se
manjšali, manjšali. Že so se skrili za
zid, že so se skrili za grmovje in na-
posled so osramočeni obstah med ze-
leno travo. Tam so zajčki še vsako po-
letje. Dolgih ušes in zvedavih oči več
nimajo, samo še pisane barve in širok
gobček. A ne morejo nam povedati o
čudežih rajskega vrta, kajti docela ne-
mi so, še »mu« ne morejo reči — in to
zna vendar že vsaka krava.

Zajček Sivko in zajček Nočko pa sta
se drugo jutro zelo začudila, ko sta vi-
dela, da sta docela sama. Dolgo, dolgo
sta iskala pisane bratce, a nobenega ni-
sta mogla najti. Šele čez tri tedne je
priskakljal čisto razmršen in preplašen
zajček Belček. On edini je bil ušel za-
kletvi, ker se je pri prvem poizkusu ple-
zanja tako nesrečno prekopicnil s to-
pola, da si je zvil tačico. Tako ni videl
čudežnega vrta, pač pa je videl v cvetke
zaklete pisane zajčke. Ko je pripovedo-
val žalostno zgodbo Sivčku in Nočku,
so se vsi tri razjokali. Najbolj pa se je
jokal Belček: saj so se mu vsi sorodniki
izpremenili v cvetje! Tako dolgo je jo-
kal, da je dobil vse rdeče oči — in te
ima še danes.

Nočko, Sivček in Belček pa so živeli
še mnogo, mnogo let. In so imeli dosti
otrok. In ti otroci so bili tudi zajčki, a
noben več ni bil pisan. Toda dolga ušesa
in velike oči so imeli vsi.

Kadar pa so bili sami, so stari zajčki
mladim zajčkom kaj radi pravili o ka-
znovanih pisanih zajčkih in jim strogo
zabičali, da nikdar ne smejo plezati na
drevesa. Tega poslušni zajčki tudi ne
storiijo. A v spomin na to zgodbo bar-
vajo o Veliki moči pirhe, in pirhi so prav
tako lepi, kakor so bili nekdanj pisani
zajčki: rdeči, rožasti, rumeni, višnjevi,
beli in vijoličasti.

Danilo Gorinšek:

Hitro v kolo

Hitro v kolo, urno v kolo,
kratko je življeje,
včeraj cvetno še poletje —
danes že jesen je!

Hitro v kolo, urno v kolo,
naj srce zapoje,
ker pojoč pozabiš zimo,
mrz in reve svoje!

Hitro v kolo, urno v kolo,
smo veseli svatje,
komaj se srce naraja, —
pa že spet pomlad je.

Govoreči osel

Visoko v hribih je živel mogočen gorski duh, ki je rad dražil hudobne ljudi in jim škodoval, dobrim ljudem pa je rad pomagal. Seveda jih je vselej prej spravil v strah in jih šele potem poplačal.

Tako je šel nekega dne siromašen kramar, ki je kupil v steklarni precej steklene robe, da bi jo dalje prodal z dobičkom, s hribov v dolino. Že med potjo je računal, koliko bo zaslužil. In izračunal je, da bo precej, pred vsem zato, ker je mislil nekaj reči prodati draže, kakor bi prav za prav smel.

Nevidno ga je spremljal gorski duh. Ker je možak na glas računal, je slišal vsako njegovo besedo. Ko je slišal, kako misli na nepošten način preveč zaslužiti, ga je hotel kaznovati. Stekel je kos poti dalje in se tam izpremenil v velik štor. In kmalu je kramar pris-

pihal po hribu navzdol. Bil je utrujen in pot naporna. Štor pa se mu je zdel tako vabljiv za kratek počitek. Kar je stopil k njemu in sedel nanj. Tedaj pa je štor iznenada izginil, kramar pa je padel s svojo krošnjo vred v jarek! Vse steklo se je razbilo. Niti ena steklenica ni ostala cela.

»Moj Bog! Moj Bog!« je stokal kramar. Ves je bil iz sebe. Kakšen strah, kakšna izguba! Možak je bil tako obupan, da si je že hotel vzeti življenje. Drugega stekla ni mogel kupiti, ker ni imel denarja, na upanje pa v steklarni tudi niso dajali. Ves denar, kar ga je imel, je izdal za svojo robo, zdaj pa leži vse v jarku in ni vredno niti počenege groša.

Tedaj pa je prijezdil z gore mlad gospod na oslu. Ko je zagledal stokajočega moža, je stopil k njemu in ga vprašal, zakaj se žalosti. Kramar mu je vse po-tožil in neznanec ga je vprašal, koliko ceni škodo.

»Oh, osem ali devet tolarjev je bilo z zaslužkom vred med brati vredno!« je kramar med solzami preračunal.

»Rad bi ti pomagal, neroda,« je dejal jezdec, »toda prav nič denarja nimam pri sebi. Vem pa, da stanuje doli v dolini mlinar, ki je velik šaljivec in obenem tudi gostilničar; meri in meri pi-jačo, da izgubi človek oči in pamet, potem pa te omolze. Kar posebljena požrešnost in dobičkaželjnost je. Zato ti bo moral on poplačati razbito steklo!«

»Kako mislite, gospod, da bo tak skopuh in požrešnež sam od sebe kaj takega storil?« je začudeno vprašal kramar, ki je počasi stopal zraven neznanca in mu držal povodec, kjer je bilo bolj strmo.

»Sam od sebe?« se je posmehtil neznanec. »Ne, ne mislim tako. Prepričan sem, da tako dober ni. Pa bo vendar moral to storiti. Prodala mu bova mojega osla, ki je med brati vreden deset ali dvanajst dolarjev. Če ga bo dobil za devet tolarjev, bo rad pristal na kupčijo in še zastonj nama bo dal jesti.«

»Da — toda — ljubi gospod?« je preplašeno vprašal kramar. »Pa vendar — ne mislite — svojega osla — meni na ljubo —«

»Mlinarju prodati?« je dejal jezdec. »Seveda, dragi možiček! Prava reč. Oslov je povsod dovolj.«

Kramar kar ni mogel svojim ušesom verjeti. Ni vedel, ali bedi ali sanja. Neverjetno se mu je zdelo, da bi se mož, ki ni imel nič denarja, njemu na ljubo odrekel še oslu. Seveda ni vedel, da je

bil njegov spremljevalec sam gorski duh.

Kmalu sta bila pri mlinarju. Mlinar je kar požiral z očmi lepo rejenega osla. Kako je bil šele vesel, ko je videl, da bosta tujca stopila v njegovo krčmo. Dal jima je jesti in piti. Kramar je potem povedal, kaj se mu je pripetilo in mlinar se je še na vse grlo nasmejal.

Zunaj pa je osel rigal na vso moč. Takoj se je mlinar oglasil:

»Lep je vaš osel! Koliko je pa star?«

»Štiri leta,« je odvrnil neznanec.

»Koliko stane?«

»Prav za prav ni naprodaj.«

»Škoda,« je odvrnil mlinar, »morda bi ga kupil. Moj je prejšnji teden poginil.«

»Predobro ste ga krmili,« ga je zbol del neznanec.

»O, ne, nasprotno,« se je mlinarju zareklo.

»Tako? Potem bi vam pa jaz svojega osla sploh ne prodal, ker je vajen dobro jesti.«

»No, saj mu pri meni tudi ne bi nič manjkalo,« se je popravil mlinar. »Reči sem hotel le, da moj osel ni hotel nič več jesti in da je zato poginil. Za vašega bi pa kar dal sedem tolarjev.«

»Ali ste znoreli?« se je posmejal tujec. »Kaj pa mislite, mlinar? Takega osla za sedem tolarjev! Fej! Za manj kakor dvanaajst ga sploh ne dam.«

»No, osem bi dal,« je rekel mlinar, ki se mu je na vso moč zahotelo lepega osla.

»Enajst dajte, pa bo vaš!«

»Devet! Devet! To je moja zadnja beseda,« je vzkliknil mlinar.

»Moja zadnja pa je deset. In še to, kar sva že pojedla in popila, mora biti zastoj!« je resno dejal neznanec in ni hotel odnehati.

Mlinar se je popraskal za ušesom: »Kamenito srce imate!« Naposled pa je le prinesel denar, toda ne lepih tolarjev, ampak same groše in umazane, zelene novčice. In kar izpod rok mu ni hotel iti denar. Pri vsakem novcu je stokal. Neznanec je vzel denar in ga vtaknil v možnjček. Tega pa je izročil kramarju, ko je mlinar odšel v hlev, da bi osla privezal. Kramar je bil pošteno presenečen. Zahvaliti se je hotel, toda tujec je dejal: »Nič ne govoriči. Devet tolarjev sem ti obljubil, dam ti pa še desetega za strah. Zdaj pojdi v hlev in poglej, kaj počenja mlinar. Če bo po meni vprašal, reci, da sem že šel.«

Zadovoljni kramar si je natovoril krošnjo na rame in krenil v hlev, kjer je bil že osel privezan pri jasliah. Mlinar sam mu je natresel na tla listja in prinesel otep dišečega gorskega sena, ki mu ga je stresel v jaslji.

Kako pa se je kramar začudil in mlinar prestrašil, ko je osel seno postrani pogledal, zmajal z glavo, pihnil sapo, odprl gobec in rekel z globokim glasom: »Ti človek božji, ti mlinar, ti — zelo mi je žal, toda sesesena ne maram! Jem samo kukukuhano in pepepečeno!«

Mlinarja je obšla groza. Skočil je iz hleva, da je skoraj kramarja podrl, in začel kričati: »Hudobec je v hlevu! Kje je ničvrednež, ki mi je to čarovnižno prodal?«

»Je že šel!« je vzkliknil kramar in se zdaj prav tako smejal mlinarju, kakor prej mlinar njemu.

Mlinar pa je sklical vse ljudi iz okolice in neprestano kričal o govorečem oslu. Ker ni prišel daleč svet, kaj takega še nikoli ni slišal. Ljudje so mislili, da je pijan. Zato jih je vse odvedel v hlev, da bi jim osla pokazal. Toda ko so prišli tja, so dobili k jaslim privezan otep slame in mlinar se je še bolj prestrašil. Pa še vsi so ga za norca imeli.

Kramar pa je šel svojo pot in ves čas blagoslavljal gorskega duha; iz srca je privoščil škodoželjnemu mlinarju lastno škodo in jezo.

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi stric! Zelo rada berem »Mlado Jutro«, zato sem si mislila, ko sem brala razpis novega natečaja; morda se spomniš tudi mene s kako lepo knjigo! Če bi imela denarja, bi kupila mnogo hiš. Eno bi podarila svojim staršem, da bi imeli na stara leta zavetje. V drugi hiši bi naredila zavetje za uboge sirote, ki nimajo staršev. Tretjo hišo bi podarila tistim sirotam, ki imajo slabe starše. Vse drugo bi pa dala beračem in brezposelnim, da bi bili obvarovani bližajoče se zime in te nesrečne krize. Lpe pozdrave Ti pošilja izpod bele Pece

Zorica Govejšek, uč. V. razr.
Črna pri Prevaljah.

Dragi stric Matic! Tvoj natečaj je zdramil tudi mene, da Ti napišem, kaj bi storil, če bi smel. Veš, naš ata ima delavnico. Tu večkrat gledam, kaj vse napravijo iz železa. Najbolj mi je všeč, če tali svinec ali pa kositer, ker tako lepo teče. Pa si mislim, ako bi smel in bi bil brez nadzorstva, bi se zaprl v kovačnico, gonil bi meh, da bi iskrene letele na vse strani, potem bi pa vlival kovance kar po 50 dinarjev. Ko bi jih veliko imel, bi jih nesel atu, vem, da bi jih bil vesel, ko zmerom tarna, da ni denarja. Lepo Te pozdravlja

Franc Vojvoda, uč. IV. razr.
Bohinjska Bistrica.

Dragi stric Matic! Rada bi bila deležna nagrade pri Tvojem natečaju. Zato Te prav na skrivaj vprašam, kakšno mazilo je potrebno za mažo pri kolesu sreče, ker ako bi smela storiti, kar bi hotela, bi se potrudila, da si to mazilo na kak način priskrbim, da bi Ti kolo sreče dobro namazal, tako da bi bila izžrebana za nagrado. Srčno Te pozdravlja

Cvetka Vojvoda, uč. V. razr.
Bohinjska Bistrica.

Če bi smela storiti, kar bi hotela, bi se takoj odpeljala v Ljubljano po Tebe, dragi stric Matic. Hitro bi sedla s Teboj v letalo. Železni ptič bi naju odnesel visoko med sinje višave. S seboj bi vzela mnogo lističev z napisom: »Na aeroplanu se vozi naš ljubi stric Matic.« To bi Ljubljančani gledali in Jutrovčkom bi kar sapa zastala od zavisti, ko bi videli, da si me vzela s seboj. Polete-

la bi tudi v Italijo. V Rimu bi si ogledala papeža, cerkev sv. Petra in Pavla, potem bi pa ozmerjala tiste Italijane, ki imajo toliko naših bratov v suženjstvu. Tudi v Afriko bi poletela, kjer bi občudovala zamorce. Nazadnje bi se pa s Teboj po bližnji vrnila skozi Indijo, Afriko in Avstralijo nazaj v našo ljubljeno Jugoslavijo.

Mija Jerele, uč. II. razr. mešč. š.
Škofljica.

Če imel bi aeroplan

Če imel bi aeroplan,
z njim odfrčal bi v nebo.
Na nebeška vrata bi potrkal
in poprosil prav lepo:

»Dajte, dajte meni srečo,
da na zemljo jo poneseš,
da med beдне in nesrečne
po zemlji jo potreseš!«

V nebesih bi mi dali
mного, mnogo sreče,
da z njo napolnil bi
kar tri velike vreče.

»Lepa hvala, dragi Bogec!«
bi zahvalil se lepo.
In hej! — z aeroplanom
bi odfrčal na zemljo.

Frčal bi iz kraja v kraj
in vsakomur, ki bi me prosil,
polne žepe, polne kupe
sreče bi natrosil!

Bojan Vandot, uč. IV. razr.
V Ljubljani. Pred Škofijo 14.

Listnica uredništva

Cv. V. iz B. Bistrice: Tvoj spis bomo čim prej priobčili, med tem ko rebusa na žalost ne moremo porabiti.

M. J. iz Škofljice: Stric Matic pravi, da res ne ve, ali si Ti napak zapisala svoje ime, ali je pa imel tiskarski škrat prste vmes. Saj gotovo poznaš omenjenega gospoda — z njim se na žalost ni moči pripraviti.

Milica J. v Sodražici: Da, preplavanje niagarskih slapov je prepovedano, medtem ko je preplavanje Rokavskega preliva dovoljeno, ker je mnogo manj nevarno.

Danilo Gorinšek:

Na vrtu

Na vrtu je pomlad cvetela —
ej, nagelj, lipovka, jasmin,
presrečen tam dejal je oče:
Ti moj edini, zlati sin!

Zdaj je jesen in listje pada,
že davno oče v grobu spi,
na vrtu sin je, listje grabi,
v očeh se solza mu iskri ...

Dobro si oglejte tole sliko

Kaže nam gospoda, ki dela z desno
mogo in desno roko istočasno vodoravne
kroge v zraku in sicer v nasprotnih
smereh. Delate to tudi lahko z levo no-

go in levo roko. Kar poskusite takoj, če
se vam posreči, samo ne pozabite zme-
raj v nasprotnih smereh, to je z roko
proti desni, z nogo proti levi.

Kvadrat I

1	2	3	4
R	E	K	A
2			
E			
3			
K			
4			
A			

1.—2. oseba iz Sv. pisma, 3. močvirska
cvotica, 4. barbar.

Rešitev zlogovnice
copate — dežnik

Manica:

Koliko jih pride...?

Zadnjič sem vam pravila o teti Ošpe-
ti, ki ima sicer zelo rada otroke, ven-
dar jim pa takole za kratek čas tudi
rada nekoliko ponagaja s kakšnim zvi-
tim vprašanjem ali uganko. Poslušalčki
ji tega ne zamerijo, saj vedo, da ima
teta celo v svoji nagajivosti dober nam-
nen, ki tiči v tem, da uči mlade gla-
vice misliti. Včeraj, ko je imela spet
precej drobljančkov okoli sebe, jim je
nastavila tole računsko nalogo:

»Otroci,« je rekla, »poznam nekega
ciganskega očeta, ki je zelo obdarjen
z otroki. Ima namreč kar petnajst si-
nov, torej več kakor prstov na rokah.
Zdaj pa natanko izračunite, koliko ci-
gančkov pride očetu na en prst!«

Danes teden vam, ljubi Jutrovčki,
povem, kako so izračunali otroci in tu-
di, kako je izračunila teta. — Kako pa
bi, na primer, to računsko nalogo re-
šili vi? Poskusite!

Manica:

Uganka

Rešitev

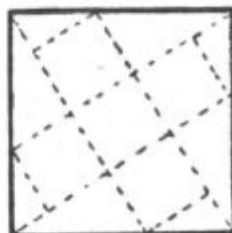
Mesarjev očka je stopil v ledenico,
stisnil v pest košček ledu in se hitro
vrnil na travnik pred hišo.

»Zamiži,« je rekel Maticu.

Matic je zamižal, očka pa je toliko
odprl pest, da so drugi otroci videli kos
ledu, ki ga je nato zelo urno potisnil
Maticu v žep, potem pa je obrnil dečka
proti solncu. Kmalu je Matic začutil po
životu mrzlo mokroto in ko je prestra-
šen segel v žep, je bil ta že prazen.

Sestavljalčka

Rešitev

Iz petih štirikotnikov in osmih trikot-
nikov sestavljen štirikotnik.

Rešitev uganke
Pav.